

Excessief declareren: ja of nee?

Mr. H. Oomen declareerde 125.000 euro aan een echtscheidingscliënt. Excessief? Nee, oordeelde de Haagse raad van discipline in januari van dit jaar. Nee, zei op 4 novembr ook het Hof van Discipline. En dat terwijl Oomen bij de Geschillencommissie Advocatuur in 2008 te horen kreeg dat hij zijn nota moest terugbrengen tot 44.000 euro. Waar zit het gat tussen die uitspraken? In vijf verhuisdozen met 36 ordners, die samen het echtscheidingsdossier vormden. De Geschillencommissie had van die berg stukken geen kennis willen nemen en vervolgens overwogen dat Oomen de zaak niet goed had onderbouwd. Dat die overweging Oomen verbaasde, begreep het hof wel. De (plaatsvervangend) voorzitter van het Hof van Discipline nam de dossiers wél door en stelde vast dat de echtscheiding ingewikkeld, het financiële belang groot en de cliënt veeleisend was. Eindconclusie: de declaratie was fors, maar niet excessief.

Foto: Bram Budel /HH

Daarmee is de tuchtzaak in Oomens voordeel beslecht. Zijn geld heeft hij daarmee niet binnen: de uitspraak van de Geschillencommissie bleef bij rechtbank en gerechtshof overeind.

Column

Toverwoord: begrotingsdiscipline

Harry Veenendaal

Lilian Helder, voormalig advocaat en nu Kamerlid namens de PVV, is beroemd vanwege een fragment op YouTube. In maart van dit jaar stelde zij tijdens een Kamerdebat de waarde van statistisch onderzoek wat ezelachtig ter discussie. Cabaretier Dolf Brouwers kondigde bij Pauw & Witteman aan dit fragment tijdens zijn oudejaarsconference te gebruiken om de stupiditeit van contemporaine volksvertegenwoordigers aan te tonen. Arme Lilian: voor de verkeerde partij, de verkeerde uitspraak op het verkeerde moment.

Niettemin durf ik de weddenschap aan dat desgevraagd zes van de tien advocaten even weinig van statistiek en economie weten als Helder. Misschien is dat de reden waarom de Orde zich geheel afzijdig houdt in het Eurodebat – me dunkt, een van de meest elementaire discussies op dit moment. De Orde pruttelt wat tegen de verhoging van de griffierechten of houdt zich bezig met spionerende stagiaires. Spijtig, vooral omdat een advocaat de ingewikkelde context en samenhang tussen ingrijpende financieel-economische maatregelen en de verdragsteksten kan leggen. Bijzonder weinig advocaten laten zich bijvoorbeeld uit over de juridische (on)mogelijkheid om Griekenland uit de Eurozone te zetten.

Laat ik een voorzet geven. Het Verdrag van Lissabon stelt dat Lidstaten een begrotingstekort mogen hebben en de Europese Unie als zodanig niet. Deze discretionaire bevoegdheid van nationale parlementen om begrotingstekorten gierend uit de hand te laten lopen is koren op de molen van Wilders en Roemer. Zij spinnen garen met oneliners over terugkeer van de gulden en een referendum. In

zekere zin hebben zij gelijk. Ik ben ook apert tegen het afstempelen van Griekse schulden. Waarom wanprestatie belonen en vlijtig Nederlands betaaldedrag niet?

In mijn optiek biedt het Verdrag van Lissabon ruimte voor de enige reële economische optie die bovendien politiek haalbaar is: de ECB moet extra euro's uitgeven ten grootte van de iedere individuele staatsschuld van de lidstaten. Daarmee worden, in één enkele exercitie, alle schulden weggepoetst. Zo eenvoudig? Niet helemaal. Om hyperinflatie te voorkomen moet op Europees niveau een stringente begrotingsdiscipline worden doorgevoerd. Het Verdrag van Lissabon moet worden uitgebreid met de bepaling dat individuele lidstaten geen staatsschuld meer mogen hebben. Daarvoor is een Richtlijn Schuldsanering Europese Lidstaten nodig. De bevoegdheid voor het aangaan van schulden wordt exclusief overgedragen aan Brussel. Met deze verdragsaanpassing wordt de schulden-crisis opgelost, de onderlinge Europese solidariteit behouden, de Europese samenwerking naar een volgend niveau getild en zal Europa als sterkere economische macht tevoorschijn komen.

Voor veel advocatenkantoren met een Chinadesk is de houding van China van groot belang. Dit land heeft de afgelopen maanden enorme posities in de euro ingenomen. De geldpers aanzetten zonder stringente begrotingsdiscipline zal hun investering grotendeels doen verdampen. Dat zal tot gevolg hebben dat China van Nederlandse bedrijven in de toekomst extra zware garanties zal verlangen, of enkel zal willen betalen in andere munteenheden. Kortom, het toverwoord is begrotingsdiscipline.